

מראי מקומות - סוכה

יב:

על מש"כ רש"י בסנהדרין דשי' החכמים היא דבית קיבול העשוי למלאות לא שמ"י בית קיבול. וע' בערוך לנר שהק' סתירה בדברי הרמב"ם, דפסק דבית קיבול העשוי למלאות לא שמ"י קיבול, ולענין סוכה פסק דסככה בנקבות פסולה, וכבר הק' כן בשו"ת הרשב"א (א', קצ"ב), והניח בצ"ע. ותי' הערוך לנר די"ל דהא דפסק הרמב"ם דבית קיבול העשוי למלאות לא הוי בית קיבול, היינו דוקא אם נתמלא בסוף, דאז בטל ממנו שם כלי, אבל כל זמן שלא נתמלא מקבל טומאה, כיון דעתה הוא עדיין ריקן. ובזה כ' ליישב שי' רש"י ג"כ, דמה דס"ל לרבנן דטהור, היינו משום דכבר נתמלא, אבל כל זמן שאינו מלא הרי הוא מקבל טומאה, ולכן הנקבה פסולה לסכך. וע"ע בחי' הגר"ח על הש"ס (אות שצ"ג) מש"כ ליישב שי' הרמב"ם.

א. זכרים כשרים, פשיטא

כ' השפת אמת, דמבואר מקו' הגמ' דאף לכתחלה מותר לסכך בזכרים, ולא גזרי' אטו נקבות. עוד כ' דלכאו' משמע דאפי' אם כבר הי' הזכר תחוב בברזל כשר לסכך. והק' דהא כיון דהי' מקבל טומאה כשהי' תחוב בברזל, א"כ הו"ל כמו מסכך בבלאי כלים, דאמרי' לקמן (טו) דפסולה, דכיון שהם מקבלים טומאה, ושוב פסולים לסכך. אולם כ' לדחות דכיון דהזכרים אינם מקבלים טומאה מצד עצמן, אלא מצד התחברותם לברזל, א"כ כשאינם מתחברים שוב כשרים הם לסכך. אלא שהק' דא"כ מהו ה"פשיטא", הרי לכאו' סברא זו אינה פשוטה כ"כ. ותי' דמסתימת הגמ' משמע דעיקר הרבותא אינו בזכרים שכבר תחובים בברזל, וא"כ שפיר הק' הגמ' פשיטא.

ב. מהו דתימא בית קיבול העשוי

למלאות לא שמ"י בית קיבול, קמ"ל

כ' תוס' דמשמע דקמ"ל דשפיר הוי בית קיבול, והק' מכאן